

forslaget Nr. 3 den tilskadekomne vil komme til at betale disse Attester, hvormed han, hver Gang han oppebærer sine Dagpenge, skal dokumentere sin Berettigelse dertil. Men bortset fra det ganske sikkert formelt urigtige i Ændringsforslaget, er det ogsaa i sig selv en Uretfærdighed over for de tilskadekomne. Vi maa vel erindre, at de have baaret Byrden, og den største Byrde ved Ulykkestilfældet i de første 13 Uger. Hvis man vil gøre en Beregning over Udbetalingen af Dagpenge, skal det nok vise sig, at de første 13 Uger ere den Tid, hvor de største Summør gaa med til Understøttelse af de tilskadekomne. Naar disse derfor skulle afholde Udgifterne ved Ulykkestilfældet i de første 13 Uger af deres egen Lomme, burde de ogsaa, naar Arbejdsgivernes Erstatningspligt indtræder, have deres Erstatning helt og holdent og ikke tvinges til at deltage i Udgifterne ved Udbetalingen af denne Erstatning. Nu ser jeg nok af Betænkningen, at det ærede Mindretal mener, at Lægerne ville udstede saadanne Sygesedler gratis. Men Mindretallet kan neppe vide noget særligt herom. Ser man hen til, hvorledes vore Læger med en vis Dygtighed have formaaet at hævde deres Tarif over for Sygekasserne, synes jeg ikke, at man har nogen egentlig Grund til at tro det. Og jeg tror heller ikke, at det i og for sig er rigtigt at forlange det af Lægerne. Det ærede Mindretal motiverer denne Opfattelse med, at det i og for sig ikke koster noget Arbejde at underskrive saadanne trykte Sedler. Men skal Underskriften overhovedet have nogen Betydning, maa Lægen dog forinden undersøge vedkommende Patient, og jeg kan ikke se, at han vil kunne gøre det billigere end Udstedelsen af en almindelig Attest, naar der kræves det samme Arbejde forinden Udstedelsen. Jeg vil derfor meget tilraade det høje Ting at stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 3. — Med Hensyn til Ændringsforslagene 4—6 af det samme Mindretal, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll): Jeg skal altsaa anbefale det høje Ting at stemme for Ændringsforslagene under Nr. 1 og 7 og særligt for det under Nr. 8, men at stemme mod Ændringsforslagene 2—6.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Af de stillede Ændringsforslag er Forslaget under Nr. 8, stillet af Flertallet, upaatvivleligt det vigtigste. Jeg skal erindre om, at for Haandværks og Industris

Vedkommende er der under Ulykkesforsikringsloven kun inddraget Fabrikvirksomhed samt Virksomhed i fabrikmæssig drevne Værksteder, og disse sidste endda kun for saa vidt disse Virksomheder ere undergivne Fabriktilsynet i Medfør af Loven af 12. April 1889 om Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Maskiner. Der er altsaa draget Grænser for, i hvilken Udstrækning det almindelige Haandværk og Industri kommer ind under denne Lov, og disse Grænser ere dragne saaledes, at alt almindeligt Haandværk, alle mindre Værksteder ganske holdes udenfor. Man har i Loven kun taget Sigte paa paavisselig erhvervsmæssig Fare og paa Benyttelsen af farlige Driftsmidler. Nu er det ganske selvfølgelig, at man for Bygningsarbejde ikke har kunnet fastsætte den Grænse, at Arbejdet skal foregaa i fabrikmæssig drevne Værksteder, hvor der er saadan maskinel Drivkraft, at den kommer ind under Loven om Tilsynet med Maskiner. Det er selvfølgelig, at naar man inden for Bygningsfaget skulde drage Grænsen mellem den store Industri, som i de andre Fag kommer ind under Loven, og det almindelige Haandværk, som er uden for den, har man maattet gaa en anden Vej, og det er den, som har fundet sit Udtryk i Bestemmelsen om 1-etages Beboelseshuse og Økonomibygninger. Det ærede Flertal, der har stillet Ændringsforslaget under Nr. 8, foreslaar nu, at man paa et ganske enkelt Punkt, over for en eneste af de mange forskellige Haandværksvirksomheder, skal hugge ind, at man der skal bryde Grænsen ned og for dette enkelte Fag tage alt med. Det vilde, som det ogsaa er blevet udtalt her i Dag, være meget lidet rationelt paa denne Lov at ville ændre Grundprincipperne i Ulykkesforsikringsloven, men jeg vilde finde det ganske særlig irrationelt, om man vilde gøre det paa den Maade, at man for et enkelt Haandværk bryder Harmonien og siger, at medens man i øvrigt for alle de andre Fag lader Grænsen være, som den er, nemlig den store Industri inden for Loven og hele det almindelige Haandværk uden for, skal nu for dette enkelte Haandværk, Bygningsarbejdet, hele Virksomheden, den store og den lille indtil den allermindste, ind under Loven. Jeg finder det yderligere betænkeligt, at det netop er Bygningsarbejdet, over for hvilket man her gaar frem paa denne Maade, at man netop over for dette siger: Her er der ikke nogen Grænse for, hvad der er inden for og uden for Loven, her skal Rub og Stub tages